

„Álomszerű, leleményes történet arról, hogy a könyvek nemcsak megváltoztathatják, de meg is menthetik valaki életét.” – Sarah Addison Allen, író

TikTok-szenzáció!

The

WISHING

kívánságok játéka

A titok

GAME

fine selection

MEG SHAFFER

MEG SHAFFER

The

WISHING

GAME

kívánságok játéka

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Charlie-nak
és mindazoknak, akik még keresik az aranybilétájukat.

- I - PIKNIK PONTBAN EGYKOR
- II - A MEDENCÉBE KETTŐKOR
- III - PINGVINCSPATBÓL HÁROM
- IV - NÉGYKOR PARTOT ERSZ
- V - ÖT-ÓRA PART
- VI - HATÁRMENTI HATOS
- VII - HETEDIK MENYORSZÁG
VENDÉGHÁZ
- VIII - NYOLCKOR A KÚTNÁL
KIVÁNNI KELL
- IX - KILENCKOR KIKÖTSZ KIKÖTŐ
- X AND XI - TIZENEGY RENGETEG ÉS
TIZ INGÓVÁNY
- XII - DEL-ÉJFÉLI VILÁGÍTÓTORONY

PROLÓGUS

Május

HUGO ESTÉNKÉNT MINDIG ELMENT SÉTÁLNI az Öt-óra-partra, azonban öt éves itt-tartózkodása során aznap írta bele először a homokba az S. O. S. jelzést.

A hatalmas betűk formáját gondosan megrajzolta, hogy az úrből is látni lehessen azokat. Nem mintha ez számított volna. A dagály pirkadatkor ügyis tisztára mossa az Öt-órát.

Jack hóbortos nevet adott az Öt-óra-partnak. A sors keze, így jellemezte az író azt a pillanatot, amikor huszon-egynéhány évvel ezelőtt megtalálta ezt az atlanti parti erdőhöz tartozó kis területet. A Maine állam déli partján fekvő, alig 36 hektárnyi táj majdnem tökéletes kört formált. Jack Masterson, aki papíron és milliók elméjében megalkotta az Órák szigetét, végre megépíthette valójában is. A nappaliban olyan órát akasztott a falra, amin számok helyett a sziget különböző látnivalói mutatták az időt, mint például a világítótorny tizenkét óránál, a tengerpart öt óránál, a vendégház hét óránál és a kívánságkút nyolc óránál. Ez ehhez hasonló érdekes beszélgetésekhez vezetett:

- Hová mész?
- Az Öt-órára.
- Mikor érsz vissza?
- Világítótorony előtt.

A tér idővé vált, az idő térré. Először kicsit kacifántos, de aztán hamar magával ragadja az embert.

Hugo számára viszont már nem volt sem kacifántos, sem magával ragadó. Könnyen meg lehet így örülni, ha valaki ilyen házban él. Talán pont ez történt Jackkel.

Vagy pont, hogy Hugóval?

S. O. S.

Mentsétek meg a józan eszünket.

Meztelen lába alatt a homok olyan hideg volt, hogy nedvesnek érezte. Milyen napot is írnak? Május 14.? Vagy 15.? Nem tudta biztosan, de kétségtelenül közeledett a nyár. Az ötödik nyara az Órák szigetén. Ez eggyel több nyár, mint kellett volna, gondolta. Vagy öt-tel több?

Hugo emlékeztette magát, hogy még csak harmincnégy éves, ami azt jelentené – ha jól számolta ki (amire kis esély volt, hiszen a festők nem a matematikai készségeikről híresek) –, hogy életének tizenöt százalékát töltötte ezen az átkozott szigeten, egy felnőtt férfi bébiszitterét játszva.

Elhagyhatná a szigetet? Évek óta álmodozott róla, de csak úgy, mint ahogy egy kamasz álmodozik arról, hogy elszökik otthonról. Ez most mégis más volt. Elkezdte tervezni. Vagy legalábbis elkezdte tervezni, hogy hogyan tervezhetné meg. Hova mehetne egyáltalán? Vissza Londonba? Édesanyja ott él, csakhogy végre-valahára újra felépítette az életét – új férj, új mostohalányok, új boldogság, vagy valami ilyesmi. Hugo nem akart az útjába állni.

Esetleg Amsterdam? Nem, ott képtelen lenne dolgozni. Róma? Ugyanaz lenne a helyzet. Talán Manhattan? Brooklyn? Vagy az egy köpésre található Portland? Így továbbra is szemmel tarthatná Jacket, közelről, bár mégis biztos távolból.

Meg tudná lépni? Itt tudná hagyni régi barátját, egyedül, ahol senki sem segítene neki leolvasni az időt, hogy éppen világitótorony vagy vendégház?

Ha legalább újra írna az öreg... Kezébe fogna egy tollat, egy ceruzát, egy írógépet, egy botot, hogy a homokba írjon, bármit. Ha Jack megkérné, még gépelne is helyette – nem mintha nem ajánlotta volna már fel többször.

– Az isten, Charles Dickens és George Orwell szerelmére, írj végre valamit! – kérte pont előző nap Jacket. – Bármit. Egy olyan tehetséget, mint a tiéd, nem szabad elpazarolni. Olyan, mintha elégetnél egy valag pénzt egy hajléktalanszálló előtt. Kegyetlen és büdös.

Ugyanazok a szavak, amiket Jack vágott Hugo fejéhez évekkal korábban, mikor az megpróbálta elinni a saját tehetségét. A szavak újfent olyan élesen vágtak elméjébe, mint akkor. Milliónyi gyerek és már nem gyerek fakadna sírva örömeiben, ha Jack Mastersonnak újabb könyve jelenne meg az Órák szigetéről és a titokzatos Mestéri Mesterelméről, aki rejtőzködve él, és bátor gyermekek kívánságait váltja valóra. Jack kiadója rendszeresen továbbította neki a rajongói leveleket, amelyekben gyermekek ezrei kérelték az íróat, hogy újra írjon.

S. O. S., rimázkodtak az olvasók a levelekben.

Mentsétek meg a történeteinket.

Ám öt éve Jack minden napja azzal telt, hogy kertészkedett kicsit, olvasott pár oldalt valamilyen könyvből, nagyot szundított, vacsorára sok bort ivott, majd elmerült a rémálmaiban, mire a nappaliban található óra mutatója a kilencórai kikötőhöz ért.

Valaminek változnia kell. Méghozzá gyorsan. Aznap este, szokásával ellentétben, Jack nem itta meg az egész üveg bort. Csendesebb volt, mint általában, és ez vagy jó jelnek számított, vagy pont hogy nagyon rossznak. Még a kedvencét sem mondta el a nyomasztó rejtvényei közül...

*Két férfi egy szigeten a morajló vizet szidja,
Hisz feleséget és leányt vesztek el miatta.
De egyik férfi sem házas, és nem is édesapa,
Mégis mi lehet hát a két nő és a víz titka?*

Talán Jack végre-valahára kimászik a gödörből?

Hugo elsétált a homokon a vízig. Engedte, hogy a hullámok nyaldossák a lábujjait, de nem ment beljebb. Ő és a tenger már nem voltak jó viszonyban. Vajon külön dolog ilyet kijelenteni? Igen. De jól van így. Festőként az a dolga, hogy külön legyen. Régen imádta a tengert, reggel is, és este is látni a vizet, annak minden színét és arcát. Nem sokan tudják, hogy mennyire más és más minden évszakban és minden holdállás alatt a tenger, ő viszont igen. Mostanra tudta, hogy pont olyan veszélyes, mint egy alvó vulkán. Amikor békés, akkor gyönyörű, de ha haragos, országokat tudna lerombolni. Öt évvel ezelőtt lerombolta az Órák szigetének apró és furcsa országát.

Jack hitt a kívánságokban – legalábbis korábban biztosan –, Hugo sosem. Fáradtságos munkának és a vakszerencsének köszönhetően jutott el oda, ahová. Semmi más miatt.

Aznap éjjel Hugo mégis kívánt. Azt kívánta, bárcsak valami kirángatná Jacket a közönyéből, megtörné az átkot, és okot adna neki az írásra. Bármi. Szerelem? Pénz? Utálat? Bármi is legyen, a lényeg, hogy felkeltse a túlázott Cabernet okozta álmából.

Hugo hátat fordított a víznek, megkereste a cipőjét, és leporolta róla a homokot.

Mikor az Órák szigetére érkezett, megesküdütt, hogy legfeljebb egy vagy két hónapot marad. Majd megesküdütt, hogy csak addig marad, míg Jack talpra nem áll. Öt évvel később még mindig ott állt a sziget partján.

Ennyi. Elég volt! Lejárt az idő, ideje menni! Jövő ilyenkor a sziget közelében sem lesz. Nem maradhat tovább, hogy csak nézze, hogyan halványul el barátja, mint a tinta a papíron, egészen addig, míg már el sem lehet olvasni.

Meghozta a döntést, és visszaindult a házhoz vezető úton. Ekkor vette észre az egyik ablakból kiszűrődő lámpafényt.

Az Jack írószobájának ablaka.

Annak az írószobának, ahová évek óta csak a házvezetőnő járt be néha... És aznap szabadnapja volt.

Az ablakból kiáramló fény halvány aranszínű volt. Ez csak Jack íróasztali lámpája lehet. Évek óta először ült az asztalához. Talán végre tollat ragadott a Mesterelme?

Hugo várt egy kicsit, hogy hátha kialszik a fény. Hátha csak tréfát űz vele a képzelőereje. Jack biztosan csak véletlenül ment a szobába, esetleg egy elveszett levél vagy könyv után kutatva.

A lámpa égve maradt.

Már hinni sem merete, de Hugo mégis megengedte magának, hogy szívében felgyúljon a remény, hiszen ez volt minden kívánsága. Ebben bízott, ezért imádkozott.

Minden idők legvártabb csodája – hogy a halott ember térjen vissza az élők közé.

– Jól van, öregfiú! – suttozta az Órák szigetén álló ház ablakából kiszűrődő fénynek. – Erre vártunk.

Kívánj valamit!

Asztrid mély álomból riadt fel. De mégis mitől? Talán a macska ugrott fel az ágyra? Nem. Vilmos von Doromb összegömbölyödve durmolt a korsárcájában a szőnyegen. Eszébe jutott, hogy fel szokott ébredni az öreg ház szélről nyikorgó tetőjének zajára, az ablaküvegen túl viszont nyugodtan meredeztek a fa ágai az ég felé. A szél nem fúj aznap éjjel. Félt, de valami mégis arra buzdította, hogy az ablakhoz menjen. Talán egy madár kopogtatott az üvegen?

Elállt a lélegzete, ahogy a fény elöntötte a szobát, mintha több ezer autó fényszóróját irányította volna valaki a ház felé.

Majd a szoba hirtelen újra elsötétült. Ez a fény ébresztette volna fel?
– Mi világíthat ilyen erősen? – kérdezte magában.

Gyorsan felkapta az ágy végén lógó távcsövet, és térdelve az ablaknak szegezte. Látni akarta a sötét vízen álló, apró, magányos kis szigetet. Könnyen felismerné bármikor – pont olyan a formája, mint egy teknőc páncélja.

Újra elöntötte a szobát a fény.

A világítótoronyból jött. A szigeten álló világítótoronyból.

– Dehát... sosem világított korábban – suttogta az ablaknak.

Mit jelenthet?

Abogy a fény újra a ház felé fordult, hirtelen rájött a válaszra.

Amilyen halkan csak tudott, átosont a szemközti szobába. Max, a kilencéves öccse olyan mélyen aludt, hogy még a nyála is kifolyt, egy nagyobbacska tócsát hagyva a párnáján. Pffuj! A fiúk gusztustalanok. Asztrid addig böködte Max vállát, míg az fel nem ébredt. Összesen tizenkét böködés kellett hozzá.

– Mi... Mi? Mi van? – kérdezte, ahogy nagy nehezen kinyitotta a szemét, és letörölte a nyálat az álláról.

– Max, a Mesterelme az!

Ezt hallva az öccse azonnal felébredt, és felült az ágyban.

– Mi van vele?

Asztrid sejtelmesen elmosolyodott a sötétben.

– Visszatért. A Mesterelme visszatért az Órák szigetére.

Részlet *A ház az Órák szigetén* című könyvből,
az *Órák szigete*-sorozat első kötete,
írta Jack Masterson, 1990

ELSŐ FEJEZET

Egy évvel később

PONTBAN 14:30-KOR KICSÖNGETTEK, és pár másodperc múlva gyerekek hada özönlött ki a termekből, elárasztva a folyosót lép-teik és nevetésük hangjával. Míg Ms. Theresa figyelmeztette a kisdíákokat a szokásos nap végi teendőkre, Lucy segített nekik összeszedni a hátizsákjaikat és az ételhordóikat.

– Hátizsákok, ételhordók és a házi! Ha bármit itt felejtetek, sem én, sem miss Lucy nem fogjuk tudni utánatok vinni! – Néhányan figyeltek rá, de a többség nem. Szerencsére az ő csoportjuk még csak előkészítő, így nem volt nagy a tét.

Sok gyerek megölelte Lucy-t kifelé menet. Szerette ezeket a „gyors kis szorongatásokat”, ahogy ő nevezte. Megkönnyítették a pedagógiai asszisztensként töltött fáradtságos és hosszú napjait. Mégis mi egy pedagógiai asszisztens feladata? Udvari verekedések leállítása, mosdóbalesetek utáni takarítás, végtelen sok cipőfűző megkötése és millió könnycsepp felszárítása. A gyors kis szorongatások miatt úgy érezte, mindez megéri.

Mikor a terem végre kiürült, Lucy összeroskadt a székében. Szerencsére ma nem kellett segítenie eligazítani az aprónépet az iskolabuszoknál, így volt pár perce pihenni.

Theresa szemeteszacskóval a kezében felmérte a kárt. Az összes, gyerekekre méretezett körasztalt ellepte a színes papír és a nyitva hagyott, asztalra folyó ragasztó. Ceruzák és zseníliadrótok borították be szivárványos szőnyegként a padlót.

– Mint az apokalipszis – legyintett Theresa. – Egy szempillantás alatt kiürült a terem, és csak a káosz maradt.

– Minket pedig hátrahagytak. Megint. Mit csináltunk rosszul? – ironizált Lucy.

Valamit biztosan nagyon rosszul csinált, hiszen a héten már másodjára kapart le odaszáradt rágót az asztal aljáról.

– Add ide azt a szemeteszacskót, ez úgylis az én dolgom! – vette el kolléganőjétől a szatyrot, majd beledobta a rágót.

– Biztos nem bánod, hogy egyedül kell rendet tenned? – érdeklődött Theresa.

Lucy megrázta a fejét, majd elhessegette a kolléganőjét. Theresa is pont olyan fáradtnak tűnt, mint amilyennek a lány érezte magát, és szegénynek még hátravolt egy bizottsági ülés is mára. Aki azt mondja, hogy tanítani könnyű, még sosem próbálta.

– Ne aggódj! Christopher úgylis szeret segíteni.

– Imádom, amikor a gyerekek még olyan kicsik, hogy rá tudod őket venni bármilyen házimunkára, mert még elhiszik, hogy csak egy játék – nevetett, és gyorsan előszedte a retiküljét a tanári asztal legalsó fiókjából, majd Lucy felé fordult. – Egyszer elhittem Rosával, hogy csak a felnőttek moshatják fel a konyhát, aztán addig duzogott, amíg meg nem engedtem neki.

– Ezt jelentené anyának lenni? Valamilyen úton-módon folyamatosan becsapod a gyerekeid, amíg fel nem nőnek?

– Hát... valójában igen – vallotta be Theresa. – Holnap találkozunk. Üdvözlöm Christophert.

Azzal elindult a bizottsági ülésre, magára hagyva Lucyt a teremben. Mintha egy szivárványszínű tornádó ment volna végig a helyiségen. A lány körbejárt, felszedve minden kis színes, gyümölcs alakú papírt a földről és az asztalokról. Ragacsos alma-, narancs-, szőlő- és citromszerű formák telítették meg a szemeteszsákot pillanatok alatt.

Mikor végre végzett a takarítással, könyékig ragacsos volt, a khaiki színű nadrágján egy eper alakú papír csüngött, a nyaka pedig beállt a sok hajolgatástól. Egy végtelen, tűzforró zuhanyra és egy nagy pohár borra volt szüksége.

– Lucy, miért van egy banán a hajadban?

A hang hallatán Lucy megperdült a tengelye körül, és az ajtóból egy alacsony, tágra nyílt szemű, fekete hajú fiú nézett vissza rá. Sietősen beletúrt a hajába, és valóban, egy papírbanánt talált. Még szerencse, hogy a többéves pedagógiai asszisztensi tapasztalatának köszönhetően már rutinosan vissza tudta fogni magát, különben kacifántos szavak hada hagyta volna el a száját.

Ehelyett méltóságteljesen – legalábbis amennyi maradt belőle –, óvatosan kihámozta a papírbanánt a hajából.

– Inkább az a kérdés, Christopher, hogy a te hajadban miért nincs banán? – Próbált nem belegondolni, mióta is lehetett ott az a papírdarab. – Az összes menő gyerekeknek van.

– Azt hiszem, én nem vagyok menő – forgatta mogyoróbarna szemét Christopher.

Lucy a fiú fejére nyomta a banánt. Sötét haja úgy állt, mintha az elmúlt órákat fejjel lefelé lógva töltötte volna.

– Tessék! Most már nagyon menő vagy.

A gyermek megrázta a fejét, hogy leessen a banán, majd egy gyors mozdulattal a sötétkéék táskájára nyomta. Beletúrt a hajába, nem azért, hogy megigazítsa, hanem hogy még jobban felborzolja azt. Lucy imádta ezt a furcsa kiskölyköt, aki egy nap talán az övé lesz. Egyszer. Valamikor.

– Látod? Nem vagyok menő – jelentette ki Christopher.

Lucy kihúzott két kisszéket az asztal mellől, egyet magának, egyet pedig a fiúnak, és intett neki, hogy foglaljon helyet, amit Christopher egy fáradt nyögés kíséretében meg is tett.

– Dehogynem! Szerintem az vagy. Na, mutasd a cipőd, hadd vadásszam le a zoknid! – A térde közé fogta a gyerek bokáját, és igazi felfedező módjára indult a zokni keresésére a parányi kis cipőben. Vagy nagyon vékony bokája van ennek a fiúnak, vagy meglepően csúsós zoknijai.

– De az nem számít. Minden tanárnak és tanítónak azt kell gondolnia, hogy minden gyerek menő – felelte Christopher.

– Az lehet, de én vagyok a legmenőbb pedagógiai asszisztens, szóval tudom, hogy miről beszélek. – Lucy egy gyors mozdulattal még egy utolsót húzott mindkét zoknin.

– Nem is! – tette le a lábát a földre Christopher, és átölelte az ölében lévő hátizsákot, mintha egy párna lenne.

– Nem én vagyok a legmenőbb? Ki előzött meg? A parkolóban majd megküzdök veled.

– Mrs. McKeen. Minden hónapban pizzapartit tart. De azt mondják, te vagy a legcsinosabb.

– Áh, szuper! – válaszolta Lucy, bár nem hitte el. Ő volt a legfiatalabb, és körülbelül csak ennyiben emelkedett ki a többi aszisztens közül. Ezenfelül maximum átlagosnak mondaná magát – vállig érő barna haj, barna őzikeszem, ami miatt még mindig elkerüli a személyijét, és egy évek óta nem változó ruhatár. Új ruhákhoz pénz kell. – Remélem, kapok egy ilyen oklevelet az évvárón. Van házid?

A kérdés közben felállt, és folytatta a takarítást. Egy spriccelős flakonnal alaposan lefertőtlenítette az asztalokat, azzal a reménnyel, hogy a fiú „nemmél” válaszol. A nevelőszülei nem tudtak elég figyelmet szentelni neki, Lucy pedig ezt a figyelmet szerette volna pótolni a sajátjával.

– Nem sok – dobta le a táskáját Christopher a mellette lévő asztalra. Szegény, nagyon fáradtnak tűnt. Karikás szemei álmatlanságtól csillogtak, a vállai a kimerültségtől előreestek. Egy hét éves gyerekek nem szabadna, hogy olyan szeme legyen, mint egy világfájdalmas nyomozónak, aki egy különösen hátborzongató gyilkossági ügyön dolgozik.

Megállt a fiú előtt, keresztbe tett karokkal, még mindig a tisztítószert tartva az egyik kezében.

– Jól vagy, Christopher? Aludtál valamennyit az éjjel?

A fiú megrántotta a vállát.

– Ré málmok. Tudod.

Lucy újra leült mellé, Christopher pedig az asztalra hajtotta a fejét.

Lucy követte a példáját, és a gyerek szemébe nézett. A szeme halványvörös volt, mintha egész nap visszatartotta volna a sírást.

– Szeretnéd elmesélni, mit álmodtál? – kérdezte lágy és kedves hangon. A nehéz sorsú gyerekek kedves szavakat érdemeltek.

Vannak, akik szeretnek azzal érvelni, hogy a gyerekek milyen könnyen alkalmazkodnak. Csak azt felejtik el, hogy gyerekként minden sokkal nagyobb hatással van rájuk. Lucy szívén még mindig voltak képzeletbeli zúzódások a gyermekkorában kapott ütésektől.

Christopher a mellkasára támasztotta az állát.

– Megint ugyanaz.

Ugyanaz. Tehát a csörgő telefon, a folyosó, a nyitott ajtó, a szülei, ahogy az ágyon fekszenek tágra nyitott szemmel, mintha csak aludnának. Ha Lucynak meglett volna a képessége, hogy ezeket a rémálmokat átültesse a saját agyába, azon nyomban megtette volna, csak Christopher aludjon végre át egy éjszakát.

Óvatosan megveregette a fiú hátát. A vállai vékonykák és törékenyek voltak, mintha csak lepkeszárnyak lennének.

– Nekem is vannak még néha rémálmaim – mondta. – Tudom, mit érzel. Beszéltél erről Mrs. Bailey-vel?

– Azt kérte, hogy csak sürgős esetben ébresszem fel. A babák miatt – válaszolta Christopher.

– Értem. – Lucynak ez nem tetszett. Persze, nem könnyű dolog két kisbaba gondját viselni, és ezért elismerés jár Christopher nevelőanyjának, de a fiút is megilleti a figyelem. – Komolyan mondtam, hogy hívj fel bátran, ha nem tudsz aludni. Majd olvasok neked a telefonon keresztül.

– Nagyon fel akartalak hívni, de... a telefon... tudod.

– Tudom – felelte Lucy. Christopher rettegett a telefonoktól, és emiatt nem is lehetett hibáztatni őt. – Semmi gond. Talán be tudok szerezni egy régi, kazettás diktafont, és akkor fel tudnám venni neked a hangom, ahogy olvasok. Így ha nem tudsz aludni, csak bekapcsolod, és kész.

A fiú elmosolyodott. Apró mosoly volt, de a legnagyobb kincsek mindig a legkisebb csomagokban rejtőznek.

– Nem akarsz aludni egyet? – kérdezte Lucy. – Leteríthetek neked akár ide is egy matracot.

– Áhh, nem.

– Inkább olvasnál?

Christopher újból megvonta a vállát.

– Esetleg... – Lucy itt megállt gondolkozni egy pillanatra, hogy mégis mi kelthetné fel a figyelmét. – Lenne kedved segíteni becsomagolni egy ajándékot?

Christopher erre már lelkesen felnézett. Felegyenesedett és elvigyorodott.

– Eladtál egy sálat?

– Harminc dollárért – bólintott Lucy. – A fonal hat dollárba került. Számold ki.

– Ööö... huszon... kettő? Nem! Négy! Huszonnégy!

– Pontosan, ügyes vagy!

– Megmutatod?

– Mindjárt előveszem, szépen becsomagoljuk, és írunk mellé egy rövid levelet is.

Lucy az íróasztalhoz ment, ahová Theresával mindennap elzárták a táskáikat és a kulcsaikat. Egy műanyag bevásárlószatyorban volt a legújabb alkotása. Egy laza kötésű női sál, amit puha, selymes, rózsaszín és krémszínű fonalból készített. Odavitte a szatyrot az asztalhoz, előkapta a sálat belőle, majd a vállá köré tekerte, mintha egy tollboa lenne, hogy Christopher jól lássa.

– Tetszik?

– Nagyon lányos – csóválta a fejét jobbra-balra Christopher erőteljesen, mutatva ezzel ellenérzését a szín iránt.

– Lány csinálta, és lány vette meg – jelentette ki Lucy. – És hogy tudd, a tizenkilencedik században a rózsaszínt a fiúk, a kéket pedig a lányok színének tartották.

– Ez nagyon fura.

– Te vagy a fura – reagált gyorsan Lucy.

– Nem, *te vagy* a fura – ellenkezett azonnal a fiú.

Lucy óvatosan megsuhintotta a fejét a sál végével, mire Christopher felnevetett.

– Hozd ide, kérlek, a levélpapírunkat! – mondta Lucy. – Meg kell írunk a köszönőlevelünket.

Christopher a szekrényhez rohant. Imádta a kézművesszekrényt. Minden mókás dolog ott volt elrejtve: bontatlan csomag színes papír, teli zacskó zseníliaadrót, csillámpor, filctollak, golyóstollak, színes ceruzák és persze a halloweendekoraációk. Volt ott néhány szép írószer is, amiket az egyik tavaly elballagott gyerek édesanyja adományozott az iskolának, mivel egy irodaszerüzlete van helyben. Lucy kijelentette, hogy az égszínkék papír a fehér felhőkkel a „cégük” hivatalos levélpapírja.

– Megírhatom a levelet amíg te csomagolsz? – kérlelte a fiú, ahogy kezében a papírral visszasietett az asztalhoz.

– Te szeretnéd megírni a levelet? – kérdezte Lucy, miközben óvatosan végighúzta a szöszkefét a sálon. Hetente körülbelül egy-két sálat adott el az Etsyn. A legtöbb ember számára a heti harminc-negyven dollár plusz nem érné meg azt az időt, amit egy ilyen sál kötése igényelt, de Lucy számára minden egyes fillér számított.

– Sokat gyakoroltam! – lelkesedett Christopher. – Tegnap egy egész oldalt teleírtam.

– Kinek írtál levelet? – faggatta Lucy, majd a sálat szépen négyfelé hajtva becsomagolta a fehér selyempapírba.

– Senkinek – vágta rá Christopher.
– Senkinek? Ki az a senki? Csak nem egy új barátod?
– Csak... simán senkinek – felelte halkán a fiú.
– Hát jó. – Lucy nem szeretett volna tovább kérdezősködni. Különösen azért nem, mert pontosan tudta, hogy Christopher kinek írta a levelet. Már többször rajtakapta, mikor a szüleinek címzett kis leveleket fogalmazott.

Hiányozol anyu. Jó lett volna ha ma ott vagy a sulipikniken.

Sok anyuka ott volt.

Apu ma kaptam egy csillagot a házimra.

Szívszorító, rövid kis üzenetek és levelek. Próbált már beszélni vele erről, de a fiú soha nem akarta bevallani, hogy a szüleinek ír. Zavarba jött ettől. Tudta és értette, hogy meghaltak, és valószínűleg azt gondolta, hogy a többi gyerek kinevetné, ha megtudnák, hogy néha még mindig beszélget velük.

Christopher végigsimított az előtte lévő felhős papíron, és elővette a ceruzáját.

– Hogy hívják a sálas hölgyet? – kérdezte. Elég okos volt ahhoz, hogy már tudja, hogyan kell témát váltani.

– Carrie Washburn. A michigani Detroitban él.

– Az hol van?

Lucy odament a falon lógó térképhez, ami az Egyesült Államokat ábrázolta. Egy kék csillag jelezte, hogy hol vannak – a Redwood Általános Iskolában, a kaliforniai Redwood Valley-ben. Ujjával a kék csillagra mutatott, majd végigfuttatta a térképen, és megállt az Erie-tó közelében.

– Húha! Ez jó messze van – kerekedett el a fiú szeme.

– Hát, az biztos, hogy nem gyalog mennék. Detroitban télen nagyon hideg van. Jó, ha sok sálad van.

– Ott lakik a Mesterelme is.

– Ki? – kérdezett vissza Lucy. A kisgyerekek gondolatmenete mindig ámulatba ejtette, soha nem tudná megunni.

– A Mesterelme, a könyveinkből.

– Á, értem. Úgy érted, Jack Masterson? A könyvek írója?

– Nem, a Mesterelme. Az Órák szigetén lakik.

Lucy nem tudta, mit feleljen erre. Christopher még csak hétéves volt, így még nem árulta el neki, hogy a könyvek és filmek szereplői, akiket annyira szeret, nem léteznek a valóságban. A fiú nem sok mindenbe kapaszkodhatott, úgyhogy miért ne hagyhatta volna meg ezt neki? Hadd higgye csak, hogy az *Órák szigete*-könyvekből ismert Mesteri Mesterelme egy valóságos alak, aki valódi gyerekek kívánságait teljesíti.

– Mégis honnan tudod, hogy hol él a Mesterelme?

– A tanárom mutatta! Megmutassam neked?

– Mutasd csak, Magellán.

– Mi?

– Magellán. Híres felfedező. Mondjuk, volt pár kemény útja. Na, de nem ez a lényeg. Mutasd, merre van az Órák szigete!

Christopher felugrott, és a térképen legfelül, a jobb oldali legszélső pontra mutatott.

– Itt ni! – mondta lelkesen. Lucy meglepődve látta, hogy pontosan eltalálta. Az apró mutatóujj egy parányi vizes területet érintett, közvetlenül a Maine állambeli Portland partjainál.

– Nagyon ügyes vagy – dicsérte a fiút.

– Ez tényleg az Órák szigete? – kérdezte végül Christopher, az arcát a térképhez nyomva. – Van rajta gőzmozdonyos vonat és unikornisok?

– Mint a könyvekben, úgy érted? – kérdezett vissza Lucy. – Úgy hallottam, hogy valóban csodálatos sziget. Tudtad, hogy néhányan úgy gondolják, hogy a Mesteri Mesterelme és Jack Masterson ugyanaz a személy?

– Azt mondtad, hogy te találkoztál vele.

– Valóban találkoztam Jack Mastersonnal, valamikor réges-régen. Ő... dedikálta nekem az egyik könyvét.

– Igazából nem ő a Mesterelme, ugye?

Hoppá. Most megfogta. A Mesterelme mindig az árnyékban rejtőzik, még hozzá olyan sötét árnyékokban, amelyek köpenyként takarják az alakját, és követik, bárhová is menjen.

– Nem úgy nézett ki, mint a Mesterelme.

– Látod? – emelte fel büszkén a fejét Christopher. Semmi sem teszi boldogabbá a gyerekeket, mint amikor bebizonyíthatják, hogy egy felnőtt tévedett.

– Igazad van.

Christopher ujjával vonalat húzott az Órák szigetétől egészen a városukig, a kaliforniai Redwoodig.

– Azért ez nagyon-nagyon messze van.

Az arca megfeszült. Maine nagyjából olyan messze volt Kaliforniától, amennyire csak lehetett, még úgy is, hogy ugyanabban az országban volt a két állam, és pontosan ezért is költözött el Lucy onnan Redwoodba.

– Elég messze, igen – mondta. – Leginkább repülővel lehet ilyen messzire utazni.

– Gyerekek is mehetnek?

Lucy elmosolyodott.

– Az Órák szigetére? Mehetnek, de meghívás nélkül valószínűleg nem szabad. A sziget magánterület, és a Mesterelméé az egész,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

mintha az egész az ő háza lenne. Elég udvariatlan lenne meghívás nélkül megjelenni.

– A gyerekek mindig ezt csinálják a könyvekben.

– Igaz, de akkor is, inkább várjuk meg a meghívónkat – kacsin-
tott rá Lucy. Mindenkinél többet tudott azokról a gyerekekről, akik
hívatlanul felbukkantak az Órák szigetén. Nem mintha erről bár-
mit is mesélne Christophernek, legalábbis addig nem, amíg a fiú
nagyobb nem lesz.

A gyerek elengedte a térképet, és ránézett.

– Miért nincs több könyv?

– Bár tudnám! – felelte Lucy, majd visszament folytatni a harcot
a selyempapírral és a zsineggel. – Amikor annyi idős voltam, mint
te, évente négyszer-ötször jött ki új kötet. És én mindegyiket el is
olvastam a megjelenésük napján. Majd a következő hetekben vagy
tízszer.

– Mázlista... – sóhajtott Christopher vágyakozva. Az *Órák szí-
gete*-könyvek nem voltak igazán hosszúak, körülbelül százötven ol-
daldasak, és összesen hatvanöt volt belőlük. Christopher fél év alatt
elolvasta volna az összeset, ha Lucy nem figyel, hogy hetente csak
egyet adjon neki. Már így is befejezték az egész sorozatot, és néhány
hete kezdték újra az első könyvtől.

– Ne felejtse el, hogy épp levelet írtál a vásárlónknak – kacsin-
tott újból Lucy.

– Jaj, igen. Hogyan kell írni azt, hogy „Carrie”? – kérdezte Chri-
stopher, majd ceruzát ragadott.

– Próbáld meg magadtól.

– K–A...

– Az első betű C – segített gyorsan Lucy.

– A Carrie C-vel kezdődik? C... De ha kimondod, K-nak hangzik.